

Mintha álomból kelnék ébrenlétre,
fejem a hóból lassan emelem,
valaki, mellettem halkan mocorog.
A felhők közül néhány csillag fénye
virágport szór szét a fekvő testeken,
távol a mozdony lángokban lobog.

Felém lehel az erdő illatával,
belőle suttog a halk üzenet már:
vissza, míg az ember visszatérni tud.
Szabad leszek ismét, mint a madárdal,
vagy elfognak majd, s azért tudom mi jár;
mindegy, induljunk: most szabad az út.

LÓDI FERENC VERSEI

Apák éneke*

Prológ

Süket s vak volnék nélküled, fiam.
Fájások nélkül és örömtelen
futnék, s magamhoz térnék csak meg
mint szél sodorta meddő televény. [én,

Húsommal érző, kicsi emberem,
neked rakom a téglát fölfelé
az égig érő álmodásokon,
hogy még ne fojtson vér, jaj és
[korom.

Akárhogy gyúrnék magamból vasat,
kiáltásokból hangos piramist,
az ünnepek, ha szólítják nevem,
nélküled félig volnék csak jelen.

Húsommal érző, kicsi emberem,
a végtelenben én csak rész vagyok,
s hiányzom majd az egyik reggelen,
de mondd helyettem hangosan: jelen.

Játékaiddal diskurálva

Mikor a barna est leszáll
s álomra hív a puha párna,
engem éjjél is fönt talál
játékaiddal diskurálva.

S hozzám bújik a villamos:
rugója, mint a kifli, eltört,
s míg nézem, elönt a harag,
mint egeket a bárányfelhők.

Minden kis kocka, kő, kavics
elém vetíti mozdulásod,
mit aznap szült meg ösztönöd,
mint alvó rügy a kék virágot.

Valaki nem gondolt reád,
s fiára sem, mikor a lángra
tartotta ezt a kis rugót,
hogy szíve színét fesse rája.

Meséskönyvedben alszanak
a rókák és a barna medvék,
s hogy elnevettem magamat,
a betűk fejük felemelték.

Kincsem, te mégse pörlekedj,
futósabb lesz a pici jószág,
mint volt; az éjből kitelik,
ha kontárságom meg is szólnád.

Harag és kibékülés

Vacsoragőzben mosdik a cica
s nagyot nevet a tejfőlös szeme,
hogy sírva mosdász már megint vele.

Varázslatos, hogy nem fogy el a víz,
bár szappanod se kedvesebb barát,
amért szemedbe csípi jószagát.

* Részlet egy készülő versciklusból.

Duzzogva ülsz le vacsorád elé
s szavad enyémmel mérnéd össze,
hogy barátságunk összetört-e.

Tekintetemből lopva olvasol,
hiszen nehéz az első szó nagyon,
míg belül van a konok ajkakon.

Kenyérszegésre mozduló kezem,
töri csak meg a hallgatás jegét,
ahogy nyújtom a kenyeret feléd.

Vág Julcsi

A búcsújáró Mari néni lánya
megesett bent a vén parókián.
»Mért tetted, Julcsi!« — korholta anyám.
Azt hitték, ketten vannak a szobába',
s ott bújtam én is, — nem égett a lámpa.

Nehéz volt már a földszagú nagy este,
tücsök se szólt, — a titokra figyelt,
s a Julcsi lánynak tejes mellivel
feszült a nyár... — Hisz nehezült a teste
gömbölyded szépre, egyre kerekébbre.

S belül kuncogtam, ahogy elmesélte
dolgát a pappal: pénzt ígért neki,
füt-fát s eget, ha mégis engedi...
S földet is kap a szép szál vőlegénye,
felesbe, hogyha Julcsi tenne érte...

És Julcsi tett is, hogy a világ száját
betömje, — zöld ár vonult a Tiszán,
s új lány söpört a vén parókián.
A földszagú nagy este nőtte szárnyát
s a Tisza vitte Mari néni lányát.

FARKAS LÁSZLÓ

A bolondos legény

(Népmese)

Szegényember száraz kóró,
Szálló szélben magját szóró.
Ballángkóró szélben száll,
Szegényembert söprűjével
Nagy zaj nélkül, sötét éjjel
Elsöpörte a halál.
Ki a sírnál sírva álljon,
Volt a holtnak fia három.
Kettő okos, apja fajta,
A harmadik — kissé kajla.

Sírtak-ríttak, mi haszna,
Nem jön vissza a gazda.
Sárfalú ház, dűledező,
S fönn a tető:
Becsurog rajta az eső.
Ez a ház a hagyatéék,
S ráadásnak erre még,
Három legény öröksége,
Fához kötve egy bika.
Hogy osszák el három részre? —
Ebből lett a galiba.